

Εργαστήρια Δεξιοτήτων(2024/2025) 1ος Θεματικός Κύκλος:”Ζω καλύτερα – Ευ Ζην”. Υποενότητα: “Ψυχική Υγεία”. Θεματική ενότητα: Το παπάκι πάει...” από το Χαμόγελο του Παιδιού.

1ος Θεματικός Κύκλος:”Ζω καλύτερα – Ευ Ζην”.

Υποενότητα: “Ψυχική Υγεία”.

Θεματική ενότητα: Αξιοποίηση του εκπαιδευτικού υλικού ” Το παπάκι πάει...” από το **Χαμόγελο του παιδιού**.

Ένα πρόγραμμα για την πρόληψη και την ενημέρωση σχετικά με τις εξαφανίσεις παιδιών.

Στόχος η ανάπτυξη και η ενίσχυση των γνώσεων και δεξιοτήτων των παιδιών όταν βρεθούν σε συνθήκες εξαφάνισης.

Όπως όταν χάσουν τον προσανατολισμό τους ή για κάποιον λόγο βρεθούν μακριά από όποιον ασκεί τη νόμιμη κηδεμονία τους.

Το Πρόγραμμα «Το Παπάκι Πάει...» είναι ένα πρόγραμμα αγωγής υγείας με στόχο την ενίσχυση των γνώσεων και δεξιοτήτων των παιδιών σε περίπτωση που βρεθούν σε συνθήκες εξαφάνισης δηλαδή σε συνθήκες που χάνουν τον προσανατολισμό τους ή για κάποιον λόγο δεν βρίσκονται κοντά στο άτομο που νομίμως ασκεί την επιμέλεια τους. Συνοπτικά τα παιδιά να έχουν αυξημένη επίγνωση των κινδύνων και να είναι σε ετοιμότητα (increase awareness).

Δεξιότητες που επιδιώκεται να καλλιεργηθούν:

Δεξιότητες Μάθησης

- Δημιουργικότητα (Creativity) · Επικοινωνία (Communication) · Κριτική σκέψη (Critical thinking)
- Συνεργασία(Collaboration)

Δεξιότητες Ζωής

- Αυτομέριμνα · Κοινωνικές Δεξιότητες · Ενσυναίσθηση και ευαισθησία
- Προσαρμοτικότητα · Ανθεκτικότητα · Υπευθυνότητα

Δεξιότητες του Νου

- Επίλυση προβλημάτων · Μελέτη περιπτώσεων (case studies) · Κατασκευές
- Πλάγια σκέψη

Είναι η αρχή των εργαστηρίων Δεξιοτήτων και αποτελεί για όλους μας μία πρόκληση και μία περίοδο ανίχνευσης και προσαρμογής. Επιλέξαμε μία θεματική ενότητα, που θεωρήσαμε ότι μπορούν να την προσεγγίσουν τα παιδιά σε αυτή τη χρονική περίοδο (Οκτώβρης – Νοέμβρης), καθώς με πολύ παιχνιδιές και ευχάριστες δράσεις, περνάει στα παιδιά μηνύματα πολύ σημαντικά.

1ο εργαστήριο: Φτιάξε τον Βοηθό Σου:

Τα παιδιά προσχολικής ηλικίας δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στις κούκλες εκείνες που έχουν δικές τους προσωπικότητες, ονόματα, ηλικία και φύλο (Babette, 2008). Η χρήση της κούκλας μέσα στην τάξη μπορεί να είναι πολύ σημαντική για την μάθηση των παιδιών προσχολικής ηλικίας καθώς μέσω του φανταστικού κόσμου και του μύθου αλλάζουν την νοοτροπία και την ενέργεια μέσα στον χώρο εκπαίδευσης (Peyton, 1996). Η κούκλα αποτελεί ένα εκπαιδευτικό εργαλείο που επιτρέπει την ταυτόχρονη εκπαίδευση και ψυχαγωγία στα παιδιά προσχολικής ηλικίας (Κιτσάρας, 1991). Έτσι λοιπόν, η κούκλα βοηθός που θα φτιάξουν τα παιδιά θα τα συντροφεύσει σε όλες τις δραστηριότητες. Αυτή η κούκλα στην ουσία θα λειτουργήσει ως άλλος εαυτός που θα παρακολουθεί, θα προβληματίζεται και θα παρεμβαίνει. Μέσω αυτής τα παιδιά θα μάθουν, θα εκφράσουν φόβους, προβληματισμούς και επιθυμίες για το θέμα της εξαφάνισης

Η νηπιαγωγός έχει φτιάξει από πριν ένα παπάκι και μπορεί με μεγάλη αγωνία να ενημερώσει τα παιδιά πως τον βρήκε έξω από σχολείο, προσκαλώντας τα να τον βοηθήσουν να βρει την μητέρα του και έτσι να ξεκινήσει η ιστορία. Δηλαδή μπορεί να προϊδεάσει τα παιδιά για το τι θα γίνετε τις επόμενες ημέρες και να τους συστήσει το παπάκι, τον Πάκο.....'

Ο Πάκο έχει διαφορετικές μορφές στα τμήματα του Νηπιαγωγείου μας:

Μπορεί να είναι έτσι:

ή έτσι

ή έτσι.

Ο Πάκο. Τον βρήκα στο..... φούρνο της γειτονιάς μας. Έχει χαθεί.

Φτιάξαμε τους βοηθούς μας.

Το εργαστήριο

«Το Πατάκι Πάτε»
Το Χαμόγελο του Παιδιού

Πως νομίζεις ότι χάρηκε
ο Πάκος;

Πως νομίζεις ότι
αισθάνεται;

2ο εργαστήριο: Ο δρόμος για το σπίτι :

Σκοπός

Μέσα από την αφήγηση του παραμυθιού καλούνται οι μαθητές / μαθήτριες να κατανοήσουν βασικά μηνύματα σε περίπτωση που κάποιο παιδί βρεθεί στην θέση να έχει χάσει την μαμά , τον μπαμπά του ή τον άνθρωπο που το επιβλέπει. Μέσω του παραμυθιού τα παιδιά θα έρθουν σε επαφή με την εμπειρία της εξαφάνισης και θα αποκτήσουν γνώσεις, οι οποίες αν και δουλεύονται σε έναν υποθετικό κόσμο, θα μπορέσουν να ανακληθούν και να εφαρμοστούν σε αντίστοιχες περιπτώσεις (Αναγνωστόπουλος, 1997).

Αφηγούμαι το παρακάτω παραμύθι που το έχω κάνει σε 5 εικόνες

Αφηγητής (Εκπαιδευτικός που αφηγείται):

Ο Αλέξανδρος είναι ένα συνεργάσιμο παιδί. Ακούει τις συμβουλές των γονιών του και προσπαθεί κάθε μέρα να τις καταλάβει και να τις ακολουθεί γιατί αισθάνεται ωραία με αυτό.

Μια μέρα ο Αλέξανδρος πήγε με τη μητέρα του/πατέρα του/ενήλικα στη λαϊκή. Του άρεσε πολύ να πηγαίνει, γιατί είχε πολύ κόσμο και έβλεπε ένα σωρό καινούρια πράγματα.

Φωνές, φασαρία, κίνηση, πάγκοι με φρούτα, μυρωδιές, ρούχα , παιχνίδια... και όλα κινούνται γρήγορα όπως στο λούνα πάρκ!

«Εδώ τα καλά μήλα, εδώ τα καλά πορτοκάλια» φώναζε ένας κύριος πίσω από το πάγκο του.

Μαμά:

« Έλα Αλεξανδράκο μου να πάρουμε πορτοκάλια να σου κάνω φυσικό χυμό να πεις» είπε η μαμά τραβώντας τον Αλέξανδρο προς τον πάγκο.

Αφηγητής :

Η μαμά διάλεγε πορτοκάλια και μιλούσε με τον άνθρωπο και ο Αλέξανδρος κοιτούσε τριγύρω του. Κάποια στιγμή πέφτει το μάτι του στον πάγκο με τα παιχνίδια. Εκείνο το καφετί μαϊμουδάκι που κρατάει 2 πιάτα (αυτά που έχουν και στα ντραμς) και κάθε τόσο τα χτυπάει είναι πραγματικά πολύ αστείο. Ντόινγκ , ντόινγκ, ντόινγκ!

«Πω πω» σκέφτηκε « φοβερό είναι» και έτσι όπως το κοίταζε, άφησε το χέρι της μαμάς του.

Μαμά:

«Κοντά μου Αλέξανδρε» είπε κατευθείαν η μαμά που τρόμαξε που της άφησε το χέρι.

Αλέξανδρος:

«Ναι μαμά» είπε ο Αλέξανδρος .

Αφηγητής:

Ο κύριος που πουλούσε τα παιχνίδια του χαμογελούσε... εκείνος τον κοίταζε αλλά δεν έκανε κάτι. Η μαϊμού είχε πολλή πλάκα!

«Θα μου το πάρει η μαμά οπωσδήποτε» και γυρίζει να της το πει.

Όμως δεν την βλέπει. Που είναι; Ο κόσμος φαίνεται πιο πολύς τώρα και ο Αλέξανδρος αρχίζει να φοβάται.

Πού να είναι η μαμά;

Δεν μιλάει και αρχίζει και περπατάει γρήγορα μέσα στα στενά, για να την βρει.

Ούτε εδώ, ούτε εδώ. Μα που είναι τέλος πάντων;

Και τότε συνειδητοποιεί ότι δεν ξέρει που βρίσκεται. Ο κόσμος περπατάει γρήγορα και τον σπρώχνει συνέχεια. Κανείς όμως δεν του δίνει σημασία.

Φοβάται πολύ.

Πήγε σε μια γωνιά και άρχισε να κλαίει.

Τότε τον πλησίασε μια κυρία με κόκκινα μαλλιά και μ' ένα αστείο πράσινο καπέλο. Ήταν λίγο περίεργη αλλά σκέφτηκε ότι ίσως τον βοηθούσε.

Άγνωστη κυρία:

« Τι έχεις μικρούλι; Γιατί κλαίς;»

«Αλέξανδρός:

«Έχασα τη μαμά μου»

Άγνωστη κυρία:

«Μην στενοχωριέσαι» ,εγώ τη ξέρω τη μαμά σου, είμαστε φίλες. Θα έρθεις σπίτι μου και θα την περιμένουμε να έρθει να σε πάρει. Έλα σήκω να πάμε».

Αφηγητής:

Η κυρία είχε κάτι πάνω της, μια σιγουριά και ήξερε και τη μαμά. Ο Αλέξανδρος ήταν πολύ φοβισμένος και μπερδεμένος ταυτόχρονα. Σηκώθηκε και έπιασε το χέρι της που του το είχε απλώσει.

«Θα πάω με τη φίλη της μαμάς μου» σκέφτηκε. «όμως ποια φίλη; Δεν την έχω δει ποτέ στο σπίτι»

Αλέξανδρος:

«Κυρία.. πως σας λένε;»

Άγνωστη κυρία:

«ΕΕΕ.. Στρατούλα » του είπε αλλά του έσφιξε δυνατά το χέρι και τον τράβαγε με δύναμη.

Αφηγητής

Ο φόβος έγινε πιο μεγάλος τώρα... δεν ήξερε καμία Στρατούλα και σίγουρα θα θυμόταν αυτό το όνομα. Ο Αλέξανδρος προσπάθησε να σταματήσει αλλά εκείνη τον τράβηξε με δύναμη.

Θυμήθηκε τότε μια συμβουλή της μαμάς και του μπαμπά που του την έλεγαν συχνά «ΔΕΝ ΜΙΛΑΜΕ ΠΟΤΕ ΣΕ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ».

Ο Αλέξανδρος αντιστάθηκε και άρχισε να φωνάζει

Αλέξανδρος:

«Άφησε με, άφησε με, δεν θέλω να έρθω μαζί σου! και προσπαθούσε με το άλλο του χέρι να ελευθερώσει το χέρι που του κρατούσε η κυρία.

Αφηγητής:

«Τι γίνεται εκεί;» τι συμβαίνει

Και ενώ πριν κανείς δεν τον κοίταγε τώρα όλοι είχαν σταματήσει και τον κοιτούσαν. Κάποιοι πιο θυμωμένοι φώναζαν σε αυτή την κυρία η οποία του άφησε το χέρι και προσπαθούσε να φύγει. Πήγαν να τον πλησιάσουν κάνα δυο άνθρωποι αλλά ο Αλέξανδρος άρχισε να τρέχει γρήγορα....

Ντρεπόταν πολύ . Έτρεχε, έτρεχε και πήγε κάπου και κρύφτηκε.

Και τώρα τι θα κάνει ο Αλέξανδρος;;; είναι μόνος του και φοβάται.

Αλέξανδρος:

«Δεν έπρεπε να είχε αφήσει ποτέ το χέρι της μαμάς του».

«Πως θα την βρω την μαμά μου;

Πρέπει να σκεφτώ που μπορεί να είναι.

ΑΑΑ σκέφτηκε...μα βέβαια... θα με ψάχνει και εκείνη, οπότε θα πάω στο τελευταίο σημείο που με είδε... στο μαϊμουδάκι»

Σηκώθηκε από εκεί που καθόταν και άρχισε να περπατάει. Σκεφτόταν ποιο δρόμο είχε πάρει... όλοι όμως ήταν τόσο ίδιοι.

Και να ...εκεί που περπατούσε ... ο πάγκος με τα παιχνίδια!!! Ο Αλέξανδρος χάρηκε. Θα περιμένω εκεί μέχρι να με βρει η μαμά. Πλησίασε και έψαξε να βρει το μαϊμουδάκι... δεν ήταν εκεί. Σήκωσε τα μάτια και είδε τον κύριο που πουλούσε τα παιχνίδια ... δεν ήταν ο κύριος που του χαμογελούσε. «Και τώρα τι κάνουμε;» Σκέφτηκε

Ο Αλέξανδρος ήταν πια χαμένος.

Έπρεπε όμως να κάνει κάτι..

Θα μιλήσω σε κάποιον σκέφτηκε... ναι αλλά η μαμά και ο μπαμπάς λέει δεν μιλάμε σε αγνώστους. Και τότε πέρασε ένας αστυνομικός... Ο Αλέξανδρος σκέφτηκε «οι αστυνομικοί πάνε τον κόσμο φυλακή και αν με δει μόνο μου θα με πάει φυλακή». Πήγε λίγο πιο πέρα για να μην το δει ο αστυνομικός.

«Πρέπει όμως κάπου να μιλήσω... και αν όμως αυτός που μιλήσω είναι κακός και με πάρει μακριά, ακόμη πιο μακριά; Τι να κάνω;;; Αχ γιατί να αφήσω το χέρι της μαμάς μου.

Και να ... εκείνη την στιγμή είδε μια κυρία με 2 παιδάκια στο χέρι της. Το ένα παιδάκι το ξέρει. Είναι στο ίδιο σχολείο. Δεν είναι φίλοι, είναι πιο μικρός, αλλά τον ξέρει.

Αλέξανδρος:

«Κυρία;»

«Ορίστε αγόρι μου;;;»

«Να ξέρετε έχασα τη μαμά μου... δεν ξέρω που είναι...» και άρχισε να κλαίει γοερά.

Κυρία με 2 παιδιά: Εκείνη τον χάιδεψε – τρομαγμένη βέβαια – και του είπε «... ηρέμησε παιδί μου, θα την βρούμε τη μαμά...»

«Θυμάσαι που μένεις;»

Αλέξανδρος: «Στο σπίτι μου» απάντησε

Κυρία: «Διεύθυνση θυμάσαι;»

Αλέξανδρος «Όχι» της είπε ο Αλέξανδρος... «έπρεπε να το ήξερα αυτό. Και μου το 'χανε πει όλοι»

Κυρίας: «Το τηλέφωνο της μαμάς; Το θυμάσαι;»

Αλέξανδρος «Όχι» απάντησε και πάλι... κάτι θυμόταν αλλά να φοβόταν τόσο πολύ τώρα που δεν θυμόταν όλους τους αριθμούς.

Κυρία: «Ξέρεις τι θα κάνουμε;;;» του είπε

«Θα μας βοηθήσει ο αστυνομικός»

Αλέξανδρος: «Όχι όχι ο αστυνομικός» θα με πάει φυλακή!

Κυρία: Ηρέμησε καλό μου, οι αστυνομικοί αγόρι μου, βοηθάνε τα παιδιά, δεν τα πάνε φυλακή. Φυλακή πάνε οι άνθρωποι που έχουν κάνει κάτι κακό, που έχουν κάνει κακό σε άλλους ανθρώπους. Εσύ δεν έκανες τίποτα κακό».

Αλέξανδρος: «Έκανα... άφησα το χέρι της μαμάς»

Κυρία: «Βέβαια... αλλά δεν έβλαψες κανένα. ήταν ατύχημα, δεν ήταν κακή πράξη».

Και έτσι πήγαν στον αστυνομικό.... Και τότε συνέβη κάτι μαγικό. Μόλις του είπαν τι έχει συμβεί ο αστυνομικός είπε ...

Αστυνομικός: «Έλα βρε Αλέξανδρε, που είσαι τόσες ώρες;;; η μαμά σου σε ψάχνει παντού!!! Ξέρω που είναι, έλα να σε πάω»

Ο Αλέξανδρος έπιασε το χέρι του αστυνομικού και τον ακολούθησε... και πίσω του το παιδί από το σχολείο με τη μαμά του.

Για ένα περίεργο λόγο ο Αλέξανδρος δεν φοβόταν τώρα....

Αστυνομικός: Που ήσουν τελικά Αλέξανδρε; Τι έγινε; ρώτησε ο αστυνομικός και ο ήρωας μας άρχισε να του λέει τι έχει συμβεί

Και τότε ο αστυνομικός του είπε:

«Όταν φοβόμαστε κάνουμε πράγματα που μετά μπορεί να είναι λάθος. Δεν πειράζει όμως. Έτσι κάνουν όλοι οι άνθρωποι. Εσύ θα πρέπει να θυμάσαι ότι έτσι όπως έτρεχες μέσα στη λαϊκή δεν μπορούσαμε να σε βρούμε γιατί έφευγες από το σημείο που ερχόμασταν να σε βρούμε εμείς. Θα μένεις σταθερός εκεί που είσαι και όπως πολύ σωστά έκανες δεν θα μιλάς σε κανένα άγνωστο. Θα μάθεις όμως το τηλέφωνο του σπιτιού σου και αν σου ξανασυμβεί ποτέ – που είμαι σίγουρος ότι δεν θα ξανασυμβεί, αλλά να άνθρωποι είμαστε- θα πας σε ένα αστυνομικό και θα του πεις την διεύθυνση σου ή το τηλέφωνο σου.

Η αν το πάθεις σε κάποιο κατάστημα ή στο λούνα παρκ, θα πας σε έναν υπάλληλο για να το πεις; Εντάξει Αλέξανδρε;»

Και αν σου συμβεί στο δρόμο συνέχισε ο αστυνομικός πάλι μπορείς να πάρεις από ένα καρτοτηλέφωνο το 100 ή το 116000 που εκεί είναι άνθρωποι που θα σε βοηθήσουν.

«Το 100 το γνωρίζω, τι είναι όμως το 116000 ;» ρώτησε ο Αλέξανδρος

«Το 11600 είναι το Χαμόγελο του Παιδιού... εκεί πάντα υπάρχουν άνθρωποι που ό,τι και να πάθεις, ό,τι και να σου συμβεί θα σε βοηθήσουν. Και μπορείς να πάρεις τηλέφωνο οποιαδήποτε στιγμή και χωρίς να έχεις λεφτά ή κάρτα. Απλά θα σηκώσεις το ακουστικό από το καρτοτηλέφωνο και θα πατήσεις 116000. Θα ακούσεις παιδικά τραγουδάκια και μετά θα το σηκώσει κάποιος και εσύ μπορείς να του πεις τι σου έχει συμβεί χωρίς να ντρέπεσαι ή να φοβάσαι...»

Αλέξανδρος: 116000 ,116000 ,116000 , Αλέξανδρος επαναλάμβανε από μέσα του για να μην το ξεχάσει.

«Τι ανόητος, οι αστυνομικοί δεν είναι για να πηγαίνουν τον κόσμο φυλακή είναι για να βοηθάνε τον κόσμο. Άδικο τους φοβόμουν τόσο καιρό!

Και τότε ακούστηκε μια φωνή «παιδί μου» και χιλιάδες φιλιά βρέθηκαν στο πρόσωπο του Αλέξανδρου. Ήταν η μαμά του!

Μαμά: «Γιατί με άφησες καλό μου; .....«Είσαι καλά; Να σε δω» είπε η μαμά και τον κοίταγε λες και ήταν η πρώτη φορά. Ξέρεις τι πρέπει τώρα να κάνεις αν ξανασυμβεί αυτό το τόσο δύσκολο πράγμα. Τώρα πέρασε, ηρέμησε....»

Μαμά: «Σας ευχαριστώ πάρα πολύ» είπε η μαμά του Αλέξανδρου στην κυρία και στον αστυνομικό.

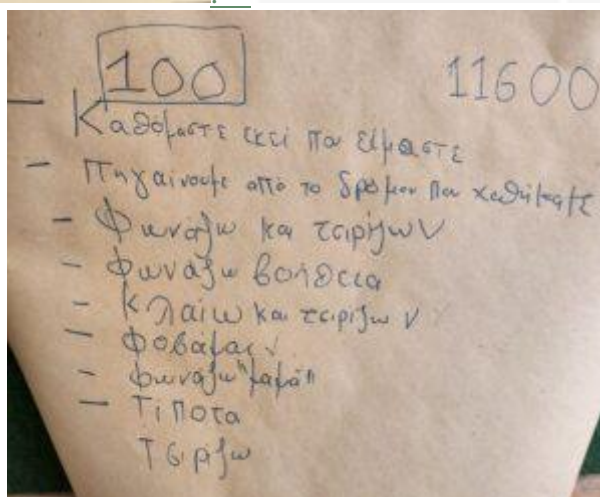
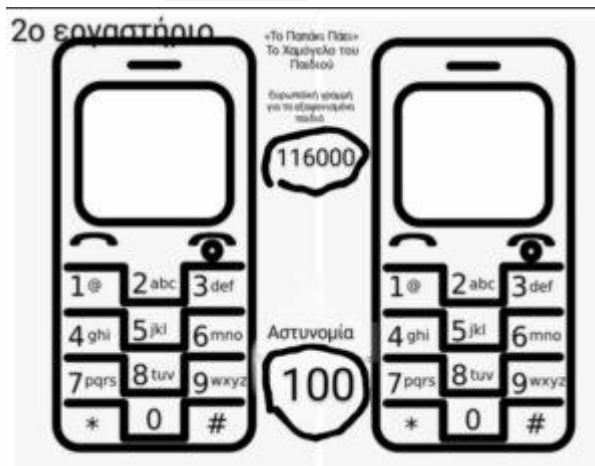
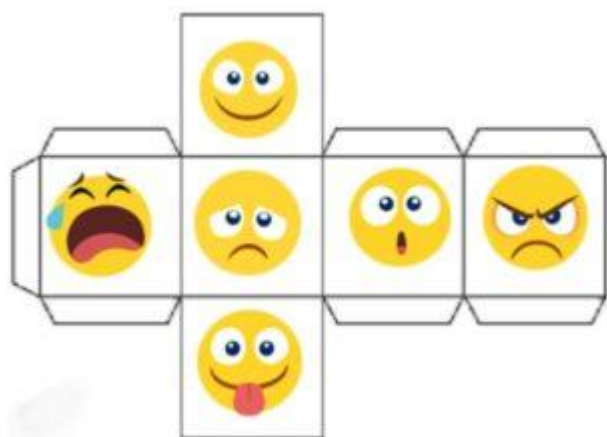
«Τι έγινε Αλέξανδρέ μου; Πού ήσουν;» ρώτησε η μαμά

Και ο Αλέξανδρος σκέφτηκε όλα αυτά που έγιναν. Και τι να έγινε άραγε η κυρία που πήγε να τον πάρει....

Αλέξανδρος: «Θα σου πω μαμά, θα σου πω... πάμε σπίτι και θα σου πω»

Τέλος

Η 2η Δραστηριότητα περιλαμβάνει την δημιουργία κύβων με εικόνες. Αυτή η δραστηριότητα ενισχύει επίσης με την βοήθεια της οπτικοποίησης, την αναγνώριση συναισθημάτων (χαρά, λύπη, φόβος), την λογική σύνδεση των πληροφοριών για την δημιουργία μιας ιστορίας, την δημιουργία εναλλακτικών σεναρίων αλλά και την φαντασία.

Μαθαίνουμε δύο σημαντικά νούμερα.....το 100 της Αστυνομίας και το 116000 που είναι η Ευρωπαϊκή γραμμή που καλούμε για τα εξαφανισμένα παιδιά.

3ο εργαστήριο: Το παπάκι πάει :

Αφήγηση: Τι όμορφη μέρα που είναι σήμερα! Ο ήλιος λάμπει και τα κρυστάλλινα νερά της λίμνης είναι ήρεμα. Σήμερα ο Πάκο το μικρό παπάκι έχει τα γεννέθλιά του το ξέρατε; Το απόγευμα στη λίμνη θα στηθεί μεγάλο πάρτι και είστε όλοι καλεσμένοι! Θα τραγουδήσουμε και θα χορέψουμε και στο τέλος θα βοηθήσουμε τον Πάκο να σβήσει τα κεράκια. Όμως από την κουζίνα της μαμάς πάπια λείπουν πολλά υλικά για την τούρτα γι' αυτό και θέλει να πάει στο Πάπι-μάρκετ στην πόλη. Ο Πάκο ποτέ δεν έχει πάει σε παπιά μάρκετ. Θα είναι η 1η του φορά. Μα που είναι όμως ;

Μαμά Πάπια: Πάκο, Πάκο ξύπνα καλό μου έχουμε δουλειές σήμερα

-Πάκο: Λίγο ακόμα μανούλα, νυστάζω πολύ!

-Μάμα Πάπια: Πάκο σήκω είναι μεγάλη μέρα σήμερα. Έχεις γενέθλια το ξέχασες; Πρέπει να πάμε στο σουπερμάρκετ να αγοράσουμε υλικά για την τούρτα.

-Πάκο: αααα Τα γενέθλια μου γιούπππππ!!!! Μισό λεπτό μανούλα να ρίξω νερό στο πρόσωπό μου, να πλύνω δοντάκια (ακούγεται ένας ήχος....) και

(ο Πάκο εμφανίζεται) Ωπ να'μαι και εγώ!

Μαμά Πάπια: Πιες το γάλα σου και φεύγουμε. Το παπιμάρκετ είναι στην πόλη. Είναι πολύ μεγάλο και έχει πολύ κόσμο που ψωνίζει. Γι αυτό να είσαι κοντά μου εντάξει;

Πάκο: Εντάξει! Φύγαμε.....

Αφήγηση: Ο Πάκο και η μαμά του άφησαν πίσω τους τη λίμνη και κατευθυνθήκαν προς την πόλη. Σε λίγο το μεγάλο κτίριο του παπιμάρκετ ήταν μπροστά τους. Πλησίασαν την πόρτα που άνοιξε μόνη της.

Από τα μεγάφωνα ακουγόντουσαν μηνύματα και είχε πολύ κόσμο. Η μαμά Πάπια πήρε ένα καλάθι και προχώρησαν ανάμεσα στους διαδρόμους. Κάθε τόσο σταματούσε, έπαιρνε κάτι και το έβαζε στο καλάθι. Ο Πάκο κοίταζε εδώ και εκεί. Τόσα πολλά χρώματα, τόσα πολλά παιχνίδια...

Πάκο: Αασαα μα τι ωραία παιχνιδάκια είναι αυτά!

Αφήγηση: Ο Πάκο άφησε για λίγο το φτερό της μαμάς του και πλησίασε να τα δει καλύτερα.

Πάκο: Πόσο αστεία είναι!!! Και αυτά τα χρωματιστά μπαλόνια θα είναι τέλεια για το πάρτι! Τι λες μαμά; Μαμά που είσαι;

Αφήγηση: Ο Πάκο κοιτάζει δεξιά και αριστερά αλλά η μαμά του δεν ήταν εκεί. Ο διάδρομος ήταν άδειος.

Το παπάκι τρόμαξε.

Διάλογος με τα παιδιά:

Πάκο:

Τι πρέπει να κάνω τώρα παιδιά;;

Να πάω να την βρω; Και αν χαθώ και άλλο;

Να κρυφτώ; Μα πως θα με βρουν;

Να μείνω

εκεί που είμαι γιατί η μαμά μου εκεί θα με αναζητήσει; (σωστή επιλογή)

Ο Πάκο φοβάται πολύ και κλαίει σιωπηλά. Ξαφνικά ακούει μια φωνή.

Ξένος: Τι έχεις παπάκι; Γιατί κλαις;

Πάκο: Έχασα τη μαμά μου.

Ξένος: Μη στεναχωριέσαι. Εγώ την ξέρω τη μαμά σου.

Πάκο: Αλήθεια;

Ξένος: Μα βέβαια γιατί η μαμά σου είναι μια....Πάπια!

(Ο Πάκο προβληματίζεται..)

Πάκο: Μα φυσικά είναι Πάπια, τι θα ήταν ελέφαντας , αφού και εγώ Παπί είμαι!

Ξένος: Ναι βέβαια, έχεις δίκιο. Η μαμά σου φοράει όμως και ένα σάλι !

(ο Πάκο προβληματίζεται γιατί η μαμά του όντως φοράει ένα σάλι αλλά δεν είναι σίγουρος ότι μπορεί να τον εμπιστευτεί)

Πάκο: Ναι φοράει ένα σάλι!

Ξένος : Ένα σάλι με ροζ ελεφαντάκια και γκλίτερ ! Ελα λοιπόν μαζί μου!

(η μαμά Πάπια φοράει κάτι άλλο)

Πάκο: Η μαμά μου δεν θα φορούσε ποτέ κάτι τέτοιο! Δεν σε πιστεύω. Θα μείνω εδώ να την περιμένω.

Ξένος: Καλά... όπως νομίζεις!

(Ο Ξένος φεύγει...)

Αφήγηση

Μετά από λίγο εμφανίζεται ένας αστυνομικός. Ο Πάκο θυμάται ότι η μαμά του είχε πει να εμπιστευτείται την αστυνομία και να μην τη φοβάται.

Αστυνομικός: Τι έχεις μικρό Παπάκι;

Πάκο : Δεν βρίσκω τη μαμά μου. Ήταν δίπλα μου και μετά .... την έχασα.

Αστυνομικός: Δεν πειράζει ,μη στεναχωριέσαι. Έλα να πάμε μαζί σε ένα ταμείο και από εκεί θα ζητήσουμε να την φωνάξουν από τα μεγάφωνα.

Ο Πάκο ηρεμεί και ακολουθεί τον Αστυνομικό.

Περιμένουν μαζί στο ταμείο και σε λίγο εμφανίζεται η μαμά.

Μαμά Πάπια: Πάκο !!!!Ανησύχησα τόσο πολύ! Τι έγινε;

Πάκο: Μανούλα!!! Συγγνώμη που έφυγα από δίπλα σου. Απλά είδα κάτι ωραία παιχνίδια για το πάρτι και ... χάθηκα. Και μετά ήρθε κάποιος άγνωστος και μου μίλησε και μου είπε ότι σε ξέρει αλλά εγώ δεν τον πίστεψα.

Μαμά Πάπια: Μην στεναχωριέσαι. Πάει πέρασε. Απλά να θυμάσαι ότι σε μεγάλους χώρους όπως είναι τα σουπερμάρκετ και τα μαγαζιά , πρέπει να είσαι πάντα δίπλα μου. Πάμε τώρα σπίτι γιατί έχουμε πολύ δουλειά!

Και εσείς παιδιά είστε όλοι καλεσμένοι!!

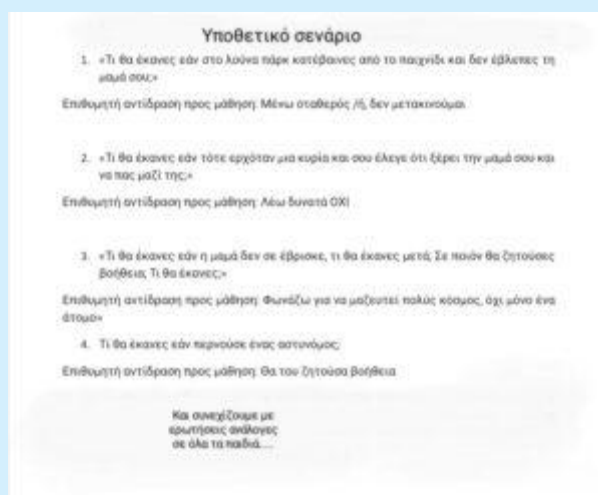

Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι εικόνες που χρησιμοποιούνται δεν υπάρχουν στο εργαστήριο δεξιοτήτων αλλά είναι αποτέλεσμα της τεχνητής νοημοσύνης.....

4ο εργαστήριο: Τι θα έκανες Αν.....

Στη συνάντηση αυτή τα παιδιά βιωματικά θα εφαρμόσουν την προηγούμενη γνώση σε διάφορα προτεινόμενα σενάρια.

Στόχος είναι η επανάληψη “βασικών μηνυμάτων” πρόληψης της εξαφάνισης.

Σε χαρτάκια έχουμε γράψει ερωτήσεις αυτής της μορφής και τα παιδιά καλούνται, ανάλογα το χαρτάκι που θα τραβήξουν, να προτείνουν λύσεις....

5ο εργαστήριο: Ας Μάθει και η Μαμά με τον Μπαμπά :

Σκοπός

Να εκπαιδεύσουν τα παιδιά τους γονείς τους σε αυτά που έμαθαν. Τα παιδιά μαθαίνουν σε μορφή ποιήματος απαντήσεις σε κάποιες ερωτήσεις.

Μοιράζουμε στους γονείς την παραπάνω.....αφισούλα με τα μηνύματα που θέλουμε να περάσουμε.

Επέκταση του προγράμματος

6ο εργαστήριο: Μαθαίνω για το Χαμόγελο του Παιδιού:

Ο Ανδρέας

Ο Ανδρέας γεννήθηκε στις 21 Απριλίου 1985. Από μικρός ήταν ένα παιδί με ιδιαίτερες ευαισθησίες και με τις «μικρές» του δυνάμεις πρόσφερε αγάπη και χαμόγελα σε όλους όσοι ήταν δίπλα του! Είχε την αγαπημένη του οικογένεια, τους φίλους του, τους συμμαθητές του, το δικό του σκυλάκι, που φρόντιζε και αγαπούσε. Είχε τα δικά του όνειρα, τα δικά του θέλω, όλη τη ζωή μπροστά του.

Ο Ανδρέας αρρώστησε το 1994 και από την πρώτη μέχρι την τελευταία στιγμή αντιμετώπισε την ασθένειά του με θάρρος και αξιοπρέπεια, συνεχίζοντας να προσφέρει δύναμη και χαμόγελο στους γύρω του.

Το Νοέμβριο του 1995 ο Ανδρέας αποτύπωσε το όραμά του στο προσωπικό του ημερολόγιο. Επιθυμία του να ιδρυθεί ένας σύλλογος για να έχουν όλα τα παιδιά ένα ΧΑΜΟΓΕΛΟ!

Ωστόσο ο Ανδρέας δεν στάθηκε μόνο εκεί αλλά μοιράστηκε την επιθυμία του δημόσια, στην εκπομπή «Κόκκινη Κάρτα» του Γιώργου Παπαδάκη στον ANTENNA. Από την πρώτη στιγμή όλοι οι συντελεστές της εκπομπής «αγκάλιασαν» τον Ανδρέα και έκαναν ό,τι ήταν εφικτό για να ακουστεί η φωνή του! Κι όταν έφτασε η στιγμή που η φωνή του δεν έβγαινε, με μια χαρακτηριστική κίνηση ζωγράφισε ένα χαμόγελο στο δικό του πρόσωπο, ζητώντας όλα τα παιδιά του κόσμου να αποκτήσουν το δικαίωμα να χαμογελούν ευτυχισμένα.

Η απήχηση που είχε η εκπομπή ήταν πραγματικά ανέλπιστα! Στην Ελλάδα, στην Κύπρο αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο οι Έλληνες συγκλονίστηκαν και από την πρώτη στιγμή έσπευσαν με κάθε τρόπο να στηρίξουν το όραμα του Ανδρέα. Του Ανδρέα «όλων μας», όπως χαρακτηριστικά είπε ο Γιώργος Παπαδάκης στην εκπομπή.

Σε λιγότερο από ένα μήνα, ο 10χρονος Ανδρέας έφυγε από τη ζωή ... αφήνοντας όμως πίσω του: «Το Χαμόγελο του Παιδιού»! Το ημερολόγιό του είναι η κληρονομιά μας. Και το χαμόγελο που ζωγράφισε στο δικό του πρόσωπο, έγινε το χαμόγελο και η ελπίδα για τα εκατοντάδες παιδιά που κινδυνεύουν στην Ελλάδα.

Ας ακολουθήσουμε όλοι την προτροπή του: «Ελάτε λοιπόν να βοηθήσουμε, αν ενωθούμε όλοι θα τα καταφέρουμε»!

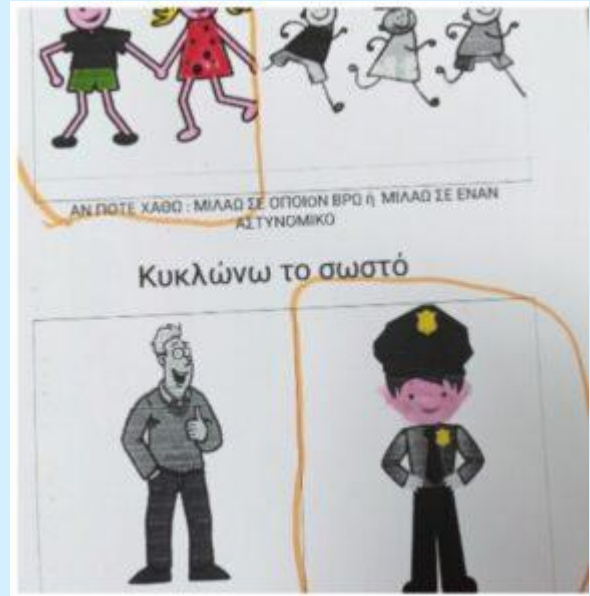
Ο οργανισμός έχει να επιδείξει πλήθος δράσεων σε ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων. Βασισμένος στη δύναμη των εθελοντών του, καλύπτει βασικές και συνεχιζόμενες ανάγκες τόσο των παιδιών αλλά και των οικογενειών τους που χρήζουν βοήθειας. Πιο συγκεκριμένα το χαμόγελο του παιδιού δραστηριοποιείται σε:

φροντίζοντας παιδιά σε νοσοκομεία,
προσφέροντας δημιουργικότητα
διατηρώντας κέντρα στήριξης παιδιού και οικογένειας,
λειτουργώντας εθελοντικό δημιουργικό εργαστήριο,
διοργανώνοντας παζάρια και εκθέσεις,
παρέχοντας διοικητική και γραμματειακή υποστήριξη για τον καλύτερο συντονισμό των δράσεων του οργανισμού,
λειτουργώντας «τα Σπίτια» φροντίδας παιδιών,
οργανώνοντας δράσεις όπως αυτή του «YouSmile», συμπεριλαμβανόμενων των Μαθητικών Βραβείων YouSmile Award με στόχο την ευαισθητοποίηση των μαθητών και των οικογενειών τους σε διάφορα θέματα που αφορούν τα δικαιώματα των παιδιών,
διατηρώντας την «Εθνική Τηλεφωνική Γραμμή SOS 1056 για τα Παιδιά», το «Chat 1056» και το γνωστό Amber Alert Hellas,
προσελκύνοντας και συντονίζοντας πλήθος ανθρώπων που προσφέρουν εθελοντική εργασία τόσο σε ατομικό επίπεδο και βάση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας, όσο και σε εταιρικό-συλλογικό επίπεδο στα πλαίσια της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης με τη μορφή χορηγιών και δωρεών.

Αξιολόγηση:

Για να δούμε τι θυμόμαστε.....

Και ένα δωράκι από τον Πάκο.....

ΤΕΛΟΣ